

ren, IT-sektoren og forskningssektoren. Det er ikke det, der er problemet.

Problemet er, at det er en politisk afgørelse, som blev konfirmeret ved det aktstykke, der blev sendt frem til Folketingets Finansudvalg, og som Finansudvalget tilsluttede sig. Hvis Venstre har nye oplysninger på det område, tror jeg bestemte, det vil interessere dem, der for øjeblikket forhandler finanslov særdeles meget, for så vil det være noget af en bombe, som egner sig til en forside i morgen i de borgerlige aviser.

Til fru Grethe Rostbøll vil jeg godt sige tak for tilslutningen til at ville være med til forhandlingerne. Jeg er meget enig i, at der blev sat set rigtigt, og der har i hvert fald ikke fra min side været noget ønske om at tage æren for det, tværtimod. Når jeg siger vi, var det såmænd i al beskedenhed, fordi Tingets største parti, Socialdemokratiet, også var med i sin tid, da fonden blev dannet. Det er det, »vi« dækker over. Jeg er også meget åben, vil jeg sige til fru Grethe Rostbøll, over for de forslag, der måtte komme fra konservativ side til eventuelle ændringer i det lovforslag, der foreligger.

Det samme skal jeg sige til hr. Kjeld Rahbæk Møller fra SF. Det er klart, at så snart hørings-svarene foreligger i den høring, vi har sendt ud, vil jeg indkalde ordførerne til en fælles diskussion om, hvor vi kunne blive enige, sådan at vi måske forholdsvis hurtigt – og det tror jeg alle ville blive glade for – kunne få afklaret denne sag. Det er klart, at ting kan tage tid, og derfor er det altså også vigtigt at gå ind i en åben diskussion.

Jeg er meget enig med hr. Kjeld Rahbæk Møller i, at der har været meget naturvidenskab og lidt mindre humaniora og samfundsfag. Jeg ved fra fondens formand – det hviskede han til mig en dag, så det kan godt siges offentligt – at Grundforskningsfonden satser mere på humaniora end så mange andre forskningsmidler, der står på finansloven, men sådan er der så meget. Vi andre har så også den opgave, kan man sige – og den tager jeg gerne på mig – at opprioritere humaniora og samfundsvidenskaberne.

Jeg skal sige tak til fru Dorit Myltoft, som på hr. Henrik Svanes vegne gav tilslutning og samtidig sagde – hvad jeg synes er både væsentligt og fremtidsrettet – at vi derefter skal kigge på, hvordan økonomien fremover hænger sammen, ikke den økonomi, der er i at udbetale

pengene, men den økonomi, der er i, hvordan tingene hænger sammen.

Endelig skal jeg også sige tak til hr. Bruno Jerup og fru Addi Andersen for tilsagnet om at gå med ind i forhandlinger. Det var netop hr. Bruno Jerup, der understregede det, som jeg også synes er en pointe, nemlig spørgsmålet om, hvordan pengene er blevet forvaltet. At forskningen og forskningskvaliteten er blevet forvaltet og evalueret, er vi klar over, og det er kommet ud med, hvad vi i gamle dage ville kalde ug med kryds og slange. På den anden side er der nogle spørgsmål, som kan opklares, og heldigvis er det sådan i den gældende lov, at forskningsministeren har en tilsynsforpligtelse over for fonden, så derfor mener jeg, der er god mulighed for rent faktisk også at diskutere dette spørgsmål i en sammenhæng.

Fru Addi Andersen fra CD gjorde rede for det, som vi alle ved, nemlig at vi står i et dilemma, altså det dér med den lavere rente, som giver lavere afkast, og hvor skal pengene så komme fra. De kommer aldrig ud af den blå luft, så derfor er opgaven bunden, men jeg er glad for, at CD også vil være positivt med til at finde en løsning.

(Kort bemærkning).

Henning Urup (V):

Når den borgerlige regering har følt sig kaldet til at forlange, at Tele Danmark-provenuet skulle afdrages på gælden, så tror jeg, det skal ses i lyset af det reelle underskud, der er på finansloven. Og det er så nok dér, min hovedkritik ligger: at man på trods af en opgangstid ikke har formået at lave et bedre overskud eller – hvad skal vi sige – blot lave et overskud, så der var mulighed for at bruge et eventuelt provenu fra Tele Danmark til noget fornuftigt.

Hvad angår midlerne fra forskningsrådene, så mener jeg ikke, at jeg har udtalt mig om, at det var det, der var min plan. Jeg mener tværtimod, at man kunne inflationssikre Grundforskningsfonden, så den i en periode ikke selv skulle afsætte midler til det. Det er vel dybest set et regeringsansvar, hvor stor en inflationsrate vi har. Så det var måske et ansvar, regeringen kunne påtage sig i den sammenhæng. Og det er derfor, at jeg som en mulig løsning foreslår, at man overfører mere til grundkapitalen. Hvis det havde været muligt, så havde den stadig væk kunnet køre som en selvstyrende enhed, hvilket jo har fungeret perfekt i de forløbne seks år.